

RADA UNII EUROPEJSKIEJ

Bruksela, 25 maja 2007 r. (21.06)
(OR. en)

**Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2006/0142 (COD)**

9502/07

LIMITE

VISA 163
CODEC 507
COMIX 461

WYNIK PRAC

Od:	Grupa Robocza ds. Wiz/komitet mieszany (UE – Islandia, Norwegia, Szwajcaria)
Data:	7–8 maja 2007 r.
Nr wniosku Kom.:	11752/1/06 VISA 190 CODEC 771 COMIX 662 REV 1
Dotyczy:	Projekt rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego wspólnotowy kodeks wizowy

Grupa Robocza ds. Wiz przeanalizowała wniosek Komisji od art. 18 do art. 20 ust. 1. Wyniki tej analizy przedstawiono w załączniku do niniejszej noty.

Rozdział III

Analiza i rozpatrywanie wniosków wizowych

Artykuł 18

Analiza wniosku

1. Podczas analizy wniosków wizowych i dokumentów uzupełniających zwraca się szczególną uwagę na ryzyko nielegalnej imigracji, bezpieczeństwo państw członkowskich oraz zamiar wnioskodawcy, by powrócić do kraju, z którego wyjeżdża¹.

¹ W odpowiedzi na wątpliwości delegacji **BE** i delegacji **NL**, według których określenia: „ryzyko nielegalnej imigracji” oraz „zamiar powrotu” pokrywają się, **przedstawiciel Komisji (COM)** podkreślił, że dzięki ocenie zamiaru wnioskodawcy, by powrócić, można ocenić ryzyko nielegalnej imigracji i dlatego należy zachować oba wyrażenia; zdanie można jednak przeredagować następująco: „... , a zwłaszcza zamiar wnioskodawcy, by powrócić do kraju, z którego wyjeżdża.”. Delegacja **HU** zaproponowała, by oba wyrażenia ująć w art. 23 ust. 1.

2. Jeżeli cel pobytu wnioskodawcy, jego zamiaru powrotu lub złożone przez niego dokumenty budzą jakiegokolwiek¹ wątpliwości, wnioskodawcę można wezwać, by stawił się na rozmowę w misji dyplomatycznej lub urzędzie konsularnym państwa członkowskiego odpowiedzialnego za analizę wniosku i udzielił dodatkowych informacji².

¹ Według delegacji **IT** sformułowanie to jest zbyt mało konkretne. Jeżeli wzywa się wnioskodawcę na drugą rozmowę, trzeba mieć uzasadnione i poważne podstawy do wątpliwości. Delegacja **FR**, poparta przez **DE** i **SI**, zaproponowała skreślenie „jakiegokolwiek” oraz zastąpienie „można” przez „należy”. Delegacja **DE** chciała wiedzieć, czy wspomniana tu rozmowa jest dodatkową, szczegółową rozmową, w której wnioskodawca uczestniczy już po złożeniu wniosku. Nadal powinna obowiązywać zasada, że wnioskodawca, składając wniosek, musi stawić się osobiście w misji dyplomatycznej lub w urzędzie konsularnym, chyba że podlega jednemu z wyjątków (np. należy do kategorii osób ubiegających się o wizę w uczciwych celach).

² Delegacja **NL** i delegacja **BE**, wspierane przez **LT**, zaproponowały, by wspomnieć o „wątpliwościach co do tożsamości”, które powodowałyby wezwanie wnioskodawcy na kolejną rozmowę; delegacja **BE** dodała, że logiczniej byłoby połączyć ust. 2 i 7, a w ust. 7 skreślić wyrazy mówiące o wydawaniu czy niewydawaniu wizy. Delegacja **BE** zaproponowała następującą, alternatywną wersję ust. 2:
„Wnioskodawcy ubiegający się o wizę mogą albo od razu zostać poproszeni o dodatkowe dokumenty, albo — od razu lub w późniejszym terminie — zaproszeni na rozmowę...”. Delegacja **IT** zgodziła się z delegacją **BE** i zwróciła uwagę na obecne brzmienie, z którego może wynikać, że złożenie wniosku jest czymś odrębnym od rozmowy, a nie tak powinno być. Wnioskodawców można by wzywać na drugą rozmowę.

Nawiązując do art. 37 lit. b) (część projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego wspólne instrukcje konsularne dla misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych dotyczące wiz w związku z wprowadzeniem technologii biometrycznych, łącznie z przepisami dotyczącymi organizacji przyjmowania i rozpatrywania wniosków wizowych), delegacja **HU** chciała wiedzieć, czy personel wspólnych ośrodków przyjmowania wniosków wizowych byłby uprawniony do przeprowadzania takich rozmów, i zaproponowała, by „misję dyplomatyczną lub urząd konsularny” zastąpić „właściwymi organami”. Delegacja **FR** poparła tę propozycję, a **COM** zgodziła się ją rozpatrzyć.

COM zwróciła uwagę delegacji na różne „sprzeczności”, o których trzeba pamiętać w związku z „osobistym stawiennictwem” — „rozmową” — „pobieraniem danych biometrycznych”:

- w rzeczywistości wiele osób jest obecnie zwolnionych z obowiązku osobistego stawiennictwa;
 - według wspomnianego wcześniej projektu rozporządzenia wszyscy wnioskodawcy muszą pierwszy wniosek składać osobiście, ale w przypadku kolejnych wniosków byłiby przez 48 miesięcy zwolnieni z tego obowiązku;
 - w przyszłości wiele osób będzie prawdopodobnie uznawanych za osoby, które ubiegają się o wizę w uczciwych celach, i nie będzie musiało składać wniosku osobiście.
- Z tych względów **COM** uznała, że zbyt precyzyjne sformułowanie byłoby zbyt kłopotliwe.

³ Delegacja **DE** zaproponowała następującą, alternatywną wersję:

3. Rozpatrując każdy wniosek wizowy, należy posłużyć się wizowym systemem informacyjnym zgodnie z art. 5 i 13 rozporządzenia w sprawie wizowego systemu informacyjnego³.
4. Podczas analizy wniosku wizowego ustala się, czy wnioskodawca spełnia warunki wjazdu określone w art. 5 ust. 1 kodeksu granicznego Schengen, oraz weryfikuje:
- a) ważność i autentyczność dokumentu podróży przedstawionego przez wnioskodawcę¹;
 - b) czy osoba ta nie stanowi zagrożenia dla porządku publicznego, bezpieczeństwa wewnętrznego, zdrowia publicznego lub stosunków międzynarodowych któregoś z państw członkowskich — w tym celu należy posłużyć się systemem informacyjnym Schengen i krajowymi bazami danych²;

¹ Delegacja **HU** zaproponowała, aby w dodatkowej instrukcji opisać, jak postępować w razie wykrycia fałszywego lub podrobionego dokumentu: jak informować organy centralne i lokalne, przedstawicielstwa innych państw członkowskich itd.

² Delegacje: **BE**, **NL** i **FR** opowiedziały się za utrzymaniem odrębności obu kryteriów, tak jak obecnie we wspólnych instrukcjach konsularnych i kodeksie granicznym Schengen. Delegacja **FR** zaproponowała dodanie „...w tym celu należy **w szczególności** posłużyć się systemem informacji Schengen i ...””. Choć w kodeksie granicznym Schengen oba kryteria są rozdzielone [art. 5 ust. 1 lit. c) i d)], **COM** opowiedziała się raczej za propozycją **FR**.

Delegacja **PT** zapytała, czy nie należałoby wspomnieć od ewentualnych więzach rodzinnych łączących wnioskodawcę z obywatelem UE, ale **COM** stwierdziła, że to miejsce nie jest odpowiednie. **Przewodniczący** przypomniał delegacjom, że we wniosku jest informacja, czy wnioskodawca należy do rodziny obywatela UE.

- c) miejsce rozpoczęcia i miejsce docelowe podróży danego obywatela państwa trzeciego oraz cel zamierzonego pobytu — w tym celu należy sprawdzić dokumenty uzupełniające, o których mowa w art. 14 i załączniku IV;
- d) w stosownych przypadkach: poprzednio wydane jednolite wizy, umieszczone w dokumencie podróży danego obywatela państwa trzeciego — po to by sprawdzić, czy obywatel ten nie przekroczył maksymalnej dozwolonej długości pobytu na terytorium państw członkowskich¹;
- e) czy wnioskodawca ma wystarczające środki utrzymania odpowiednie do długości i celu zamierzonego pobytu, pozwalające na powrót do kraju pochodzenia lub tranzyt do państwa trzeciego [, co do którego istnieje pewność, że wnioskodawca otrzyma pozwolenie na wjazd na jego terytorium,]² lub czy może takie środki legalnie zdobyć. Podczas weryfikacji uwzględnia się kwoty referencyjne³, o których mowa w art. 5 ust. 3 kodeksu granicznego Schengen, oraz potwierdzenie zakwaterowania lub pokrycia kosztów wydane na formularzu zamieszczonym w załączniku V;
- f) czy wnioskodawca posiada odpowiednie podróżne ubezpieczenie medyczne⁴ — w stosownych okolicznościach⁵.

¹ **COM** nie poparła pomysłu, by wspomnieć o kontroli stempla wjazdu i wyjazdu, którą zaproponowała delegacja **HU**, ale uznała, że tego typu praktyczna informacja mogłaby się znaleźć w instrukcji (por. art. 45).

² Delegacja **NL** wystąpiła o zastąpienie tego fragmentu zwrotem „do którego ma zapewniony wjazd”. **Przewodniczący** przypomniał delegacjom, że obecne brzmienie odpowiada brzmieniu art. 5 ust. 3 kodeksu granicznego Schengen.

³ Delegacja **EE** uznała, że należy wspomnieć jeszcze o weryfikowaniu warunków zakwaterowania każdego wnioskodawcy. **COM** zwróciła uwagę, że weryfikację taką należy przeprowadzać tylko na podstawie załącznika V, tymczasem ten ustęp dotyczy ogólniejszej weryfikacji środków utrzymania (patrz także art. 14 ust. 1 i załącznik IV).

⁴ Delegacja **FR** odwołała się do uwag, które zgłoszono względem załącznika V do projektu kodeksu wizowego (6060/2/07, str. 27). **COM** przypomniała, że art. 15 ust. 1 dotyczy jedynie wydatków związanych z repatriacją.

⁵ Delegacja **PT** stwierdziła, że dowodu na podróżne ubezpieczenie medyczne należy wymagać dopiero wtedy, gdy wydaje się wzię.

5. Jeżeli wnioskodawca jest obywatelem państwa trzeciego wymienionego w załączniku II, zasięga się opinii organów centralnych danego(-ych) państwa (państw) członkowskiego(-ich) zgodnie z art. 14 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie wizowego systemu informacyjnego.
6. Wobec obywateli państw trzecich, którzy ubiegają się o wizę lotniskową, przeprowadza się jedynie² weryfikację, o której mowa w ust. 4 lit. a), b) i d). W takich przypadkach weryfikuje się cel dalszej podróży³.
7. Jeżeli autentyczność przedłożonych dokumentów, prawdziwość ich treści, wiarygodność oświadczeń złożonych podczas rozmowy, cel pobytu wnioskodawcy lub jego zamiar powrotu budzą jakiegokolwiek wątpliwości, misja dyplomatyczna lub urząd konsularny⁴ nie wydają wizy^{5 6}.

¹ Delegacja **NL** zapytała, czy w ust. 4 nie należałoby wyraźnie wspomnieć o weryfikacji zamiaru wnioskodawcy, by wrócić. Delegacja **DE** poparła tę propozycję. **COM** uznała to za zbyteczne, gdyż ust. 1 zawiera już ogólne odniesienie do takiej weryfikacji.. **COM** nie poparła pomysłu, by ust. 4 przenieść do art. 20, gdyż obniży to spójność projektu rozporządzenia.

² **COM** nie ma nic przeciwko skreśleniu wyrazu „jedynie” zgodnie z propozycją niektórych delegacji.

³ Delegacja **BE** zapytała, po co w przypadku osób ubiegających się o wizę lotniskową weryfikować a) i d), skoro głównie chodzi o to, by sprawdzić trasę i faktyczną potrzebę tranzytu. **COM** obiecała zastanowić się nad tą kwestią.

⁴ Delegacja **PL** zaproponowała, by wyrażenie „misja dyplomatyczna lub urząd konsularny” zastąpić określeniem „właściwe organy”, tak by uwzględnić przypadki, w których podróżny występuje o wizę na granicy. **COM** obiecała zastanowić się nad tą kwestią.

⁵ Delegacje **LT**, **IS** i **HU** zaproponowały, by dodatkowo wspomnieć o przyczynach odmowy wymienionych w art. 23 ust. 1.

Delegacja **PL** i delegacja **AT** zaproponowały, by skreślić ust. 7 i dodać go do art. 23 ust. 1; delegacja **PT** opowiedziała się raczej za utrzymaniem go w art. 18 z nieznaczną zmianą brzmienia: „Jeżeli **nadal** budzą wątpliwości,...” i zwróciła uwagę, że art. 23 ust. 1 dotyczy przypadków, w których istnieje pewność co do powodów odrzucenia wniosku.

Delegacja **IT** i delegacja **SE** zwróciły uwagę, że „wątpliwości” nie są wystarczającą podstawą odrzucenia. **Przedstawiciel Służby Prawnej Rady** poparł propozycję **PL**. **COM** zastanowi się, jak zmienić tekst, by zapewnić jasność prawną.

⁶ Nawiązując do załącznika 12 część 1, delegacja **DE** zaproponowała, by albo w tym, albo w osobnym artykule, albo w przepisach końcowych wspomnieć, że misje dyplomatyczne lub urzędy konsularne weryfikują wnioski marynarzy.

Odrzucenie wniosku z przyczyn formalnych^{2 3 4 5}

1. Jeżeli w terminie jednego miesiąca kalendarzowego⁶ od dnia, w którym wnioskodawcę poproszono o dodatkowe informacje lub dokumenty, wnioskodawca nie dostarczy dodatkowych informacji wymaganych na mocy art. 10 ust. 4, wniosek odrzuca się z przyczyn formalnych.

¹ Delegacja **NL**: zastrzeżenie weryfikacji.

² **COM** przypomniała, że cały system obejmujący odmowę, powody odmowy i prawo do odwołania się został wprowadzony w projekcie kodeksu. Na poziomie krajowym należy wprowadzić procedury, które zrealizują odnośne wymogi (por. art. 23). Pojęcie odrzucenia wniosku z przyczyn formalnych zostało wprowadzone po to, by formalnie usankcjonować praktykę stosowaną obecnie przez państwa członkowskie: w swoich statystykach rozróżniają one często między wnioskami „rozpatrzonymi negatywnie” (czyli odrzuconymi po analizie) a „odrzuconymi z przyczyn formalnych” (czyli w ogóle nie przyjętymi).

³ Patrz także 6060/2/07, str. 2 i 5.

⁴ Delegacja **AT** poparła samą ideę, ale wyraziła obawę, że spowoduje ona problemy prawne, m.in. w związku z opłatą konsularną. Delegacja **IT** dodała, że jeżeli wnioskodawca już uiścił opłatę konsularną, wniosek należy rozpatrzyć.

Delegacja **BE** nie poparła tego artykułu, gdyż jak zauważyła, wniosek można byłoby odrzucić tylko wtedy, gdyby wnioskodawca odmówił złożenia danych biometrycznych (w przyszłości) lub dokument podróży byłby nieważny. Gdyby pojęcie odrzucenia wniosku z przyczyn formalnych miało zostać zachowane, należałoby je przeformułować i zaznaczyć, że jeżeli wnioskodawca nie złoży określonych dokumentów, organ konsularny zastrzega sobie prawo, by nie rozpatrywać wniosku.

⁵ Delegacja **HU** zaproponowała zmianę tytułu na: „Tryb postępowania w przypadku niekompletnej dokumentacji”.

⁶ Zdaniem delegacji **IT** termin ten jest zbyt długi. Delegacja **SI** zapytała, jak należy rozumieć 1 miesiąc. Delegacja **PT** zwróciła uwagę, że czasami jeden miesiąc nie wystarczy wnioskodawcy, by zdobyć określone dokumenty. **COM** przypomniała, że dokumentację uzupełniającą będzie łatwiej zgromadzić w przypadku ubiegania się o wizę pobytową krótkoterminową niż o wizę na dłuższy pobyt.

Część delegacji opowiedziała się za wprowadzeniem pojęcia wniosku odrzuconego z przyczyn formalnych, ale wniosek taki należałoby odrzucać wtedy, gdy jest on składany (zdanie delegacji **FR** i **PL**); delegacja **HU** zaproponowała, aby ustalanie terminu pozostawić w gestii konsulatu. Delegacja **ES** zaproponowała 10 dni, a **LU** — 2 tygodnie. Dla delegacji **SE** obie propozycje były do przyjęcia.

COM nie popiera pomysłu, by wnioski odrzucać przy okienku z wyjaśnieniem, jakich dokumentów wnioskodawca musi jeszcze dostarczyć (propozycja **NL**), gdyż to może zachęcać wnioskodawców do porównywania wymogów wizowych w konsulatach i wykorzystywania występujących różnic (ang. *visa shopping*).

Delegacja **IS** zwróciła uwagę, że zgodnie z prawem krajowym wszystkie akty administracyjne, takie jak odrzucenie wniosku z przyczyn formalnych, muszą być uzasadniane. Delegacja **BE** zaznaczyła, że podobne przepisy są w krajowym prawie belgijskim.

COM zwróciła uwagę delegacji na fakt, że decyzja o odrzuceniu wniosku z przyczyn formalnych nie miałaby negatywnych konsekwencji dla wnioskodawcy — w przeciwieństwie np. do decyzji o odrzuceniu bezpodstawnego wniosku o azyl. **COM** dodała, że przepis ten należy też rozpatrywać w kontekście wzajemnego reprezentowania się: obecnie nie odrzuca się wniosków, gdyż jedno państwo członkowskie nie może ich odrzucać (rozpatrywać negatywnie) w imieniu innego.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, misja dyplomatyczna lub urząd konsularny uaktualniają informacje o statusie wniosku w wizowym systemie informacyjnym zgodnie z art. 8 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wizowego systemu informacyjnego.
3. Jeżeli wniosek został odrzucony z przyczyn formalnych, wnioskodawca nie ma prawa do odwołania się od takiej decyzji¹.

¹ **Przedstawiciel Służby Prawnej Rady** stwierdził, że przepis ten jest nie do przyjęcia w świetle ogólnej i powszechnie uznanej zasady o prawie do odwołania się, która wynika z krajowego prawa administracyjnego i prawa wspólnotowego. Natomiast celowe jest jego zdaniem, by przypadki negatywnego rozpatrzenia wniosku oddzielić od przypadków odrzucenia go z przyczyn formalnych.

Decyzja w sprawie wniosku wizowego

1. Misje dyplomatyczne i urzędy konsularne¹ państw członkowskich podejmują decyzję w sprawie wniosku wizowego w terminie 10²³ dni roboczych od dnia, w którym wniosek został złożony lub uzupełniony. W indywidualnych przypadkach okres ten można przedłużyć najwyżej do 30⁴ dni, szczególnie gdy konieczna jest dalsza kontrola wniosku, w tym gdy następuje sytuacja określona w art. 7 ust. 6.⁵
2. Misje dyplomatyczne lub urzędy konsularne podejmują decyzję o okresie ważności wizy oraz dopuszczalnej długości pobytu, opierając się na wszystkich posiadanych informacjach o celu i długości planowanego pobytu lub tranzytu oraz uwzględniając indywidualną sytuację wnioskodawcy. Dodatkowo przyznawana rezerwa czasowa wynosi w przypadku wiz tranzytowych uprawniających do jednorazowego wjazdu oraz wiz lotniskowych — siedem dni, a w przypadku wiz „C” uprawniających do jednorazowego wjazdu — piętnaście dni.

¹ Delegacja **NL** przypomniała, że organy centralne także są zaangażowane w podejmowanie decyzji, i dodała, że określenie „organy wizowe”, użyte w projekcie rozporządzenia w sprawie wizowego systemu informacyjnego, byłoby bardziej adekwatne. Delegacje: **DK**, **SE** i **NO** odwołały się do uwag zgłoszonych do art. 3 (15560/1/06, str. 3).

² Delegacja **FR** zgłosiła zastrzeżenie do terminu 10 i 30 dni w tym ustępie, gdyż jej zdaniem stosowanie tych terminów, przejętych z umowy z Rosją o ułatwieniach wizowych, należy najpierw ocenić. Delegacja **AT** poparła ten punkt widzenia. Aby terminy były realistyczne, delegacja **BE** zaproponowała skorelowanie ich z procedurami wszczętymi w danym wypadku (rozmowa, konsultacja w myśl załącznika 5B, reprezentacja itd.) oraz dodała, że być może będzie bardziej celowe, by termin rozpoczynał bieg (na przykład od dnia, w którym wniosek stał się kompletny). Delegacja **SI** i delegacja **ES** poparły punkt widzenia Belgii. **COM** obiecała zastanowić się nad tą kwestią. Delegacja **NL** zaproponowała, by zamiast konkretnej liczby dni zastosować zwrot „rozsądny termin”. Zdaniem delegacji: **SK**, **HU**, **DK**, **SE** i **NO** terminy te są zbyt krótkie. Delegacja **HU** zaproponowała skreślenie zwrotu „w indywidualnych przypadkach”.

³ Nawiązując do art. 9 ust. 2, delegacja **PL** stwierdziła, że termin ten jest zbyt krótki.

⁴ Zdaniem delegacji **PL** powinna istnieć możliwość przedłużenia tego terminu o 30 dni.

⁵ **COM** zwróciła uwagę na ogólną niechęć delegacji od zharmonizowanych terminów, ale podkreśliła, że trudno byłoby wyobrazić sobie tworzenie kodeksu wizowego bez uwzględnienia tak ważnego elementu rozpatrywania wniosków wizowych, gdyż duże różnice między terminami wydawania wizy powodują zjawisko *visa shopping*. **COM** przypomniała delegacjom, że skrócono terminy odpowiedzi na prośbę o opinię (por. art. 9) i że zaproponowano system oparty nie tyle na zasięgnięciu opinii, ile na informowaniu. **Przewodniczący** zapytał, jakie byłyby konsekwencje niedotrzymania przepisowego terminu.

3. Ważność wiz wielokrotnego wjazdu, które swojego posiadacza uprawniają do kilku wjazdów, trzymiesięcznych pobytów lub kilku tranzytów w ciągu dowolnego półrocza, można określić maksymalnie na 5 lat.
- Decydując o wydaniu takiej wizy, należy kierować się w szczególności następującymi kryteriami:
- a) czy wnioskodawca musi podróżować często lub regularnie z uwagi na swoją sytuację zawodową lub rodzinną, co dotyczy na przykład przedsiębiorców, urzędników służby cywilnej odpowiadających za stałe oficjalne kontakty z państwami członkowskimi i instytucjami wspólnotowymi, członków rodziny obywatela Unii, członków rodziny obywatela państwa trzeciego zamieszkałego w państwie członkowskim, marynarzy;
 - b) czy wnioskodawca jest osobą uczciwą i wiarygodną, w szczególności czy prawidłowo korzystał z wcześniejszych wiz Schengen, jaka jest jego sytuacja finansowa w kraju pochodzenia i czy szczerze zamierza powrócić do tego kraju.
4. Po podjęciu decyzji o wydaniu wizy misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich wprowadzają dane, które określono w art. 8 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wizowego systemu informacyjnego, do wizowego systemu informacyjnego.
-